SVENSKA CANADA-TIDNINGEN HAS THE LARGEST CIRCULATION OF ANY SWEDISH NEWSPAPER IN CANADA.

Svenska Canada-Tidningen

The Swedish Canada News

ÅRG. (YEAR) 31. LÖSNUMMER 10 CENTS WINNIPEG, MANITOBA, TORSDAGEN DEN 10 Maj, 1923. LÖSNUMMER 10 CENTS No. 19

PROVINCIAL LIBRARY MANITOBA
Dec 22
Prov. Librarian Winnipeg

Tysklands förslag är nu framlagt

Föreslår en opartisk, internationell kommission. Är villigt betala 30 biljoner guldmark.

Frankrike vägrar att acceptera—ignorerar England

Underhandlingar mellan Tyskland och de allierade ha en längre tid pågått, och man hade allmänt hoppats, att dessa måste leda till ett för alla lyckligt resultat, och att dragkampen mellan Tyskland och Frankrike, med biträde av Belgien, måtte kunna bilaggas. Som en direkt följd av Lord Curzons mycket omtalade tal, utarbetade Tyskland ett skadeståndsförslag, som det förelade de allierade för övervägande. Redan från början intog emellertid Frankrike en avvisande ställning och det rapporteras, att det vägrat godkänna detsamma. Häri har det naturligtvis understötts av Belgien. Detta har fört frågan i ett prekärt läge, alldenstund de två nationerna, som tagit avstånd från förslaget, ej på något sätt rådgjort med Storbritannien eller de andra allierade.

"Den tyska regeringen delar tillfullo alla sansade människors önskan, att den spänning, som dagligen ökas och den destruktion av enorma värden som oupphörligen pågår, måtte upphöra, och har därför beslutat att göra ännu ett försök, för att komma till ömsesidig förståelse med de allierade och att därför frånträda sin rättighet att fortsätta sitt passiva motstånd gentemot Frankrikes och Belgiens invasion, tills att de areal, som ockuperats utöver det av Versaillesfreden stipulerade området, utrymts av belgierna och fransmännen.

Tyskland föreslår att utbetala ett skadeståndet av 30 biljoner guldmark till de allierade, under förutsättning att de allierade kunna arrangera lån för att täcka detsamma. Sedan det redogjorts för detaljerna av förslaget av trenne lån, genom vilka de trettio biljonerna guldmark skulle anskaffas, säger noten, att en internationell, opartisk kommission borde utses, som skulle avgöra och administrera lånet och skadeståndsbetalningen. Denna kommission skulle antingen bestå av det konsortium, som förmedlat lånet, eller ock av affärsmän i enlighet med det av Hughes vid ett tillfälle gjorda förslaget, i vilken även Tyskland ägde likställig rätt med de övriga. Ett annat alternativ var en förmedlingstribunal, bestående av representanter från reparationskommissionen, en representant från tyska regeringen och en medlare, utsedd av presidenten för Förenta Staterna.

Tyska regeringen anser detta förslag vara det bästa den kan göra. Om man tager i betraktande den försvagande verkan på Tysklands ekonomiska system, Ruhr-ockupationen havt, så är det tydligt att Tyskland till och med gått längre än dess betalningsförmåga tillåter. Om tyska marken kunde åter stabiliseras, skulle de industriella makternas fruktan för att Tysklands konkurrens i industriellt avseende försvinna. För att emellertid kunna realisera det gjorda förslaget, och för att betrygga deras säkerhet, som komma att förmedla lånet, är det nödvändigt att försäkra sig om att inga beslag av "garantier" i framtiden kommer att äga rum. Det är så nödvändigt att Tyskland befrias så mycket som möjligt från oproduktiva utgifter och från det politiska och ekonomiska tryck som nu tynger detsamma. För att uppnå detta, fordrar Tyskland att tysk administration åter-

(Forts. å sid. 4)

Sverige reducerar sin krigsmakt

Betydliga reduceringar i försvarsomkostnaderna föreslagna.

En betydlig reducering av krigsmakten, både till lands och sjös, med åtföljande minskade omkostnader, är på förslag i Sverige. Enligt försvarsrevisionens avgivna förslag bli de årliga kostnaderna för lantförsvaret 73.7 miljoner kr. och för sjöförsvaret 38.8 miljoner kr. Vid jämförelse med 1914 års härordning blir den årliga besparingen resp. 53.4 och 20.2 miljoner kr.

De värnpliktiga uttagas till linjetjänst eller till ersättningsreserv. Utbildningstid vid linjetjänst: för flertalet vid infanteriet 255 dagar, därav sommarrekrytskola 175 dagar, vinterrekrytskola 30 dagar och två repititionsövningar om vardera 25 dagar. Utbildningstid för studenter och flygtrupper: 365 dagar. Utbildningstid vid ersättningsreserven: vid infanteri och träng 63 dagar, i en följd; i övrigt 90 dagar.

Värnpliktig med skjutskicklighet får 10 dagars avkortning av utbildningstiden och befrias från eljes i vissa fall förekommande landstormsövning på 15 dagar.

Utbildningstiden vid flottan: i allmänhet för linjemanskap 350 dagar, studenter 365. Ersättningsreserven 90 dagar.

För frivilliga skytteväsendet beräknas 750,000 kr. årligen, frivilliga landstormsövningar få intet anslag.

Arméfördelningarna bli 4, varjämte i övre Norrland bildas militärbefälet i Norrbotten, och militärbefälet på Gottland bibehålles. Infanteriregementenas antal minskas till 21, kavalleriregementena inskränkas till 5 o.s.v.

Flottans nuvarande stationer och örlogsdepåer bibehållas, dock med avsevärda personalminskningar. Beträffande fartygsmaterialen får man under 5-årsperioden 1923—1929 nöja sig med den materiel, som finnes, sedan äldre fartyg utgallrats. Kustflottans torpedfartyg nybyggas emellertid för 5 miljoner kr. årligen under denna femårsperiod.

Arméns och marinens flygtrupper få en gemensam ekonomisk och teknisk ledning. Karlsborgs fästning nedlägges. Samtliga kustbefästningar bibehållas.

Övergången bör ske snarast. Om den nya härordningen antages 1923, bör övergången genomföras hösten och vintern 1924—25.

Kineser överfalla ett expresståg

Peking - Shantung - expressen överfalles av banditer, varvid utlänningar tillfångatagas.

Spänt förhållande mellan Kina och U. S. A.

Från Peking meddelas, att det inkommit underrättelser om att Peking-Shantung-expressen anfallits av en till ett tusental uppgående kinesisk banditstyrka, som stoppade tåget och tillfångatog 150 av dess passagerare, bland vilka bl. a. befunno sig ett stort antal engelska och amerikanska medborgare. En engelsman vid namn Rothman rapporteras som dödad. Bland dem som bortfördes märkas: Rob. Scripps, en tidningsutgivare, major Pinger och två andra amerikanska officerare, Roland och Allen, J. B. Powell, redaktör för Weekly Review i Shanghai, samt fyra andra, vars namn uppgåvos vara Henly, Lee, Soloman och Levy.

Banditerna, som fingo tåget att urspåra, tack vare upprivning av rälsen, bombarderade passagerarna. Två söner av major Pinger blevo också tillfångatagna, men mrs Pinger och ett antal andra lyckades gömma sig och undkomma.

Ett senare meddelande från Tien Tsin vet att berätta, att ett unsättningståg anlänt dit med ett sällskap utlänningar, som lyckades undkomma, då Shantung—Peking-expressen anfölls. Bland dessa voro mrs Robert Allen och mrs Pinger samt en hennes yngre son.

Det var ungefär två timmar efter det tåget av banditerna stoppats, innan de gåvo sin signal och banditerna togo till flykten med sina fångar. En del lyckades gömma sig i det långa gräset och undkommo. Mrs Pinger och mrs Allen blevo lämnade efter, emedan de ej kunde följa med flyktingarna, med den fart de hade. Det beräknas, att omkring 115 passagerare tillfångatogos. De flesta av dem voro endast iförda nattdräkter och voro utan bagage. De tvingades att springa barfota över den glasbetäckta marken och påskyndades av brutala vakter.

Soldater tillkallades omedelbart till skådeplatsen, och alla militära myndigheter ha erhållit orders att företaga en grundlig förföljelse av flyktingarna. En fullständig lista av de tillfångatagna är ej ännu tillgänglig, men man tror, att ett antal engelska kvinnor befinna sig bland de olyckliga.

Washington, den 7 Maj — En rätt allvarlig situation, som av allt att döma kommer att bli av hotande beskaffenhet med avseende å de goda förhållandena mellan Förenta Staterna och regeringen i Peking, beskrevs i det första officiella meddelandet från Förenta Staternas minister Schurman, med anledning av ovan nämnda tilldragelse. Den amerikanske ministern har handlat fullständigt på egen hand, men har nu erhållit regeringens instruktion att på ett effektivt sätt insistera på att de tillfångatagna amerikanska medborgarna snarast möjligt oskadda måtte lössläppas. Minister Schurmans rapport var daterad den 6 dennes, och denne beskrev situationen som allvarlig.

Dåliga resultat i Lausanne

Stridigheter mellan Turkiet och de allierade svåra att bilägga.

Upplösning av konferensen befarad

Som förut meddelats, har lausannekonferensen åter sammanträtt, och de vanliga stridigheterna ha fortsatt med resultat, att det ser ut, som skulle ett nytt olyckligt uppbrott vara omöjligt att undvika. Svåra meningsskiljaktigheter ha uppstått mellan Turkiet och de allierade samt Förenta Staterna rörande de speciella lagliga garantier, som man fordrar, att Turkiet ger utlänningar i stället för de "consular courts," som Turkiet avskaffat. Ismet Pasha har erbjudit sig att acceptera det italienska formuläret, vilket vid förra konferensens slut hade godkänts av de allierade, men som nu återkallats, emedan Storbritannien ej ratificerat detsamma. Ismet Pasha framhöll, att F. S. godkänt detsamma, varvid Sir Horace Humboldt, den brittiske "high commissioner" i Konstantinopel förklarade, att denna kompromiss ingåtts, sedan Lord Curzon lämnade konferensen, och följaktligen ej hade bindande kraft.

Ett flertal frågor ha varit under behandling under konferensens gång. Under de första dagarna diskuterades Turkiets immigrationsfråga. De allierade önskade veta, om det var Turkiets avsikt att stoppa all immigration, i vilken händelse det vore absolut onödvändigt att företaga en massa underhandlingar rörande utlänningars rättigheter i Turkiet. De fordrade, att utlänningarna skulle ha fritt tillträde till Turkiet och full rätt att etablera sig därstädes, föremål endast för de inskränkningar, som i övrigt gällde för dess eget folk. Ismet Pasha ansåg, att dessa de allierades fordringar voro en tämligen så utsträckt inkräktan på dess rättigheter att själva bestämma sin immigrationspolitik. Det var ingalunda Turkiets avsikt att utestänga utlänningar, men de önskade full rätt att hålla "icke-önskvärda" ute. Den komité, som får i uppdrag att uppdraga punkterna för en överenskommelse, kommer att författa en passus, som täcker denna fråga till full belåtenhet.

Turkiet önskar också träffa särskild överenskommelse med de länder, som ej undertecknade Versaillesfördraget.

* * *

Chesterkoncessionen, som föranlett så mycken diskussion, undertecknades den 30 april av turkiska regeringen och det amerikanska syndikat, för vilket amiral Chester är representant. Den turkiske ministern för publika arbeten undertecknade överenskommelsen å Turkiets vägnar, och Clayton Kennedy samt Arthur T. Chester, den senare son till Amiral Chester, å det amerikanska syndikatets vägnar.

Senare meddelas, att Ismet Pasha beskyller de allierade för att ej hålla gjorda löften. Han förklarade, att alla vidare underhandlingar rörande intrång på inre administrationen av Turkiet kunde anses avbrutna. Han vägrade att åter upptaga dem, vilket

(Forts. å sid 4.)

GREKLAND PROTESTERAR

Vägrar att ge amnesti till militära förbrytare samt att betala skadestånd till turkarna.

Grekland kom i förgrunden härom dagen vid Lausannekonferensen, då M. Venizelos plötsligen sammankallade en konferens med de allierades chef, Sir Horace Humboldt, general Pelle och signor Montagna, varvid han redogjorde för de punkter, som Grekland ej kommer att acceptera, då det kommer till undertecknandet av traktatet.

Mr. Menizelos begärde brittiskt, italienskt och franskt understöd för att avlägsna från Lausanne-dokumentet den provision, som föreskrev att den Ateniska regeringen skulle ge amnesti till grekiska militära förbrytare, då de anse detta vara ett intrång på Greklands suveräna makt.

Venizelos varnade ävenså de allierade att de ej ämnade betala en cent i skadestånd till turkarna, att någon balans ej får uppstå, i annat fall kommer Grekland att fortsätta kriget. Till slut meddelade den grekiske premieren sina kollegor att det nyligen gjorda beslaget av Athens Bank i Konstantinopel av den turkiska regeringen var i öppen strid med Mudaniavapenstilleståndets termer och skulle ej tolereras av de europeiska makterna.

En svensk violinartist

Det är oss ett stort nöje att för våra läsare kunna presentera den från Sverige för någon tid sedan anlände violinartisten herr John O. Norrhagen, från Hudiksvall, Sverige. Som vi förut nämnt, är han en konstnär av första rang och har allaredan tilldra-

John Norrhagen.

git sig stor uppmärksamhet ej endast i den skandinaviska kolonien här i Winnipeg, utan ock i engelsktalande musikkretsar. Hans musikalska teknik och entusiastiska framställning ha hittills rönt de varmaste vitsord. Vi känna oss stolta över vår talangfulla landsman och önska honom många lagrar på musikens område.

Han kommer att deltaga i programmet på Norska Glee Klubbens sjuttondemaj-fest å Scott Memorial Hall, Winnipeg.

Frankrike behöver 450,000 soldater

Krigsministern frammanar revanschkrigets spöke.

Från Paris telegraferades d. 3:—I ett tal inför senaten om förslaget till rekryterings- och organisationsbestämmelser för armén förklarade krigsministern Maginot, att den politik Frankrike önskar se tillämpad är trygghetens och skadeståndets politik. "Frankrike längtar efter fred, men vill vara starkt för att kunna förebygga ett upprepande av de fientligheter, vi lidit så mycket av. Vi måste göra allt för att trygga vårt lands okränkbarhet och vara i tillfälle att företaga vissa tvångsoperationer i syfte att erhålla den betalning, som tillkommer oss. Vi vilja icke ge oss ut på några äventyrliga företag utan endast utföra kloka skyddsoperationer. Det är för att möta dessa behov, som vi anse oss böra förfoga över 32 divisioner och fastställa en tjänstetid på 18 månader".

Ministern framhöll därefter, vilka ansträngningar Tyskland gör för att åter iståndsätta sina krigsmateriel, samt påvisade de resultat, de uppnått trots den interallierade kontrollkommissionens vaksamhet. Han erinrade om att Tyskland har ett riksvärn om 100,000 man, bestående av gamla soldater med en verklig militärisk karriär bakom sig. Armén och kadrerna kunna snabbt tredubblas, så att man på mycket kort tid skulle kunna uppsätta 31 divisioner. Vidare framhöll han riksvärnets intensiva utbildning och de manövrer, som ofta hållas, samt att ofefnsivandan kvarstår som förut. Till riksvärnet måste man foga skyddspolisen, som likaledes består av 150,000 forna soldater och en verklig militärorganisation.

Ministern trodde icke, att en tjänstetid på 18 månader måste förbli en oantastlig bas för Frankrikes militärorganisation, men han ansåg, att Frankrike i den nuvarande europeiska situationen skulle svika sin plikt, om tjänstetiden ytterligare inskränktes. Med en tjänstetid på 18 månader skola vi — yttrade han — förfoga över 450,000 övade soldater, en gräns som vi icke kunna underskrida utan allvarlig risk. Vi ha minskat vår försvarsstyrka och våra militärutgifter med en tredjedel. Vilket land har givit exempel på liknande inskränkningar och givit ett dylikt bevis på sina fredliga avsikter? Ministern framhöll därefter, att Belgien och Italien ämna återgå till 18 månader, samt att Sovjet-Ryssland stannat vid 18 månader för infanteriet och 2½ år för de andra vapnen, inklusive flygvapnet.

Under senatens enhälliga bifall slutade Maginot med följande ord: Så länge fördraget icke respekteras utan förhånas av fienderna, och så länge vi icke ha säkerhet för att icke bli utsatta för samma lidanden, som vi

(Forts. å sid 4.)

Greenfield på väg till Ottawa

Skall underhandla med Thornton om samarbete mellan C.N.R. och vetenämnden.

Kontroll av järnvägarna nödvändigt

Ett försök att få Canadian National Railway under kontroll av den av Alberta och Saskatchewan tillämnade vetenämnden, kommer att göras i Ottawa av premier Greenfield, meddelas av tidningspressen i Winnipeg. Premier Dunning, som också f. n. befinner sig i Winnipeg, kunde vid en interview, som Winnipeg Tribune hade med honom, ej med bestämdhet säga, om han kom att medfölja Greenfield till Ottawa för att tillsammans med denne konferera med Henry Thornton för realiserandet av en sådan plan, nämligen ko-operation mellan statens järnvägar och vetenämnden.

Ingen av de två premiärministrarna var villig att lämna några upplysningar rörande den blivande nämndens personeli. De hade härom dagen ett sammanträde med James Stewart, som var ordförande för vetenämnden 1919 och vilken nu är en av direktörerna i C.N.R., men de avhålla sig från att lämna några upplysningar för offentliggörande.

Premier Bracken säger, att Manitobas regering med stort intresse följer med händelserna med avseende å en vetenämnds bildande, och förklarade, att om legislaturen som följd av den förestående omröstningen kommer att sammanträda i sommar, den har för avsikt att vidtaga sådana lagstiftningsåtgärder, som komma att göra det möjligt för Manitoba-farmare att sälja sin säd genom de västra provinsernas vetenämnd och att besluta om provinsiell finansiell garanti.

Det har framhållits av de två premiärministrarna från västern, att om nämnden kunde komma till en förståelse med järnvägstjänstemännen av den beskaffenhet, att de kunde kontrollera transporteringen av säden, så skulle det största hindret för en effektiv marknadsföring av säden avlägsnas. Vetenämnden under 1919 hade fullständig kontroll över alla transporteringsmedel. Då den nuvarande nämnden föreslogs, hade man den föreställningen, att man ej kunde ge en sådan maktbefogenhet till en dylik nämnd i fredstid. Uteslutningen av dylik transporteringskontroll var den svaga punkten i vetenämndsförslaget, enligt Dunnings och Greenfields uppfattningar, och var också huvudorsaken varför det var så svårt att få en kompetent man att åtaga sig ledareskapet för nämnden.

Det faktum, att Manitoba avslog vetenämndsmotionen och ej ens antog en motion, som tillät Manitobas farmare att med provisgaranti, avyttra sin säd genom västerns vetenämnd, kommer ingalunda att förhindra farmarena i Manitoba att begagna sig av sagda vetenämnd, förklara regeringsmedlemmar. Västerns nämnd äger fullkomlig rätt att handhava Manitobas vete för de som så önska. Det finnes ej häller i vetenämnden några bestämmelser som lägger hinder i vägen därför.

KNUTE NELSON DÖD

Har tjänstgjort i senaten i 28 år och var en framstående skandinav.

Senator Knute Nelson från Minnesota avled vid sjutiden i lördags afton å ett järnvägståg på väg från Washington till Chicago. Dödsfallet inträffade, då tåget gick igenom den lilla staden Timonium, Maryland. Dödsorsaken var hjärtslag.

Genom senator Nelsons frånfälle förlorade senaten sin till åren äldste medlem. Han var 80 år gammal och hade tjänstgjort i senaten under tjugoåtta år, vilket är bland det längsta, någon person suttit i senaten.

Ehuru förliden vinter angripen av influensa har senator Nelson under hela det senaste kongressammanträdet varit lika verksam som någonsin, och då han avreste från Washington för att tillbringa sitt hem i Alexandria, Minn., föreföll han vara vid bästa vigör. Hans hustrus för ett år sedan timade död hade emellertid mycket djupt berört honom, och de som stått honom närmast förklara, att han aldrig fullt repat sig efter det slag, som drabbade honom genom hustruns frånfälle.

Knute Nelson föddes i Voss, nära Bergen, Norge, den 2 februari 1843. Vid tre års ålder förlorad han sin fader, och vid något över sex års ålder togs han av modern till Amerika. De anlände i juli 1849 till Chicago och stannade därstädes omkring ett år. Koleran rasade vid denna tid i Chicago, och den lille norske immigrantgossen drabbades också av sjukdomen, ehuru han var en av de få, som överlevde den. 1850 flyttade modern till Walworth, Wis., och ett par år senare till Dane county.

Efter att ha genomgått den skola, som fanns i hemtrakten, kom Nelson 1858 till Albion Academy, där han fortsatte sina studier i tre år. Vid inbördeskrigets utbrott tog han tillsammans med ett 20-tal skolkamrater värvning vid 4:e Wisconsinregementet. Han deltog med regementet i intagandet av New Orleans, i första belägringen av Vicksburg, i slagen vid Baton Rouge och Camp Bisland samt i belägringen av Port Hudson. Vid stormningen av den sistnämnda platsen sårades han och tillfångatogs samt kvarhölls i fångenskap, tills han vid kapitulationen den 9 juli befriades.

1865 började Nelson studera juridik hos senator Vilas i Madison och fick ett par år senare tillstånd att praktisera som advokat. Samma år blev han vald till legislaturledamot men flyttade 1871 till Alexandria, Minn., där han ägnade sig åt jord-

(Forts. å sid. 4)

Frankrike fruktar turkiskt anfall

Sänder 20,000 soldater till Syrien för att bekämpa eventuell offensiv.

General Pelle diskuterar den militära situationen

I slutet av april månad kommo underrättelser om att turkiska trupper samlade sig längs gränsen mot Syrien under Pavid Pashas befäl. Då fransmännen fruktade, att turkarne möjligtvis kunde gå aggressivt till väga gentemot det franska mandatet i Syrien, beslöto de att sända förstärkning till de trapper, som redan befunno sig där. Tvenne divisioner under general Weygands befäl avsändes därför. Frankrike har förut 26,000 soldater förlagda i Syrien, men den norra fronten är tvåhundra mil lång, och turkarne ha 20,000 soldater koncentrerade därstädes, med ytterligare förstärkningar på väg.

Kungörelsen om de militära förberedelserna gjordes efter ett samtal, som premierminister Poincaré havt med general Pelle, franskt ombud i Konstantinopel och representant vid konferensen i Lausanne, varifrån han avreste till Paris dels för att diskutera den allmänna situationen med Poincaré och dels för att diskutera de militära planerna med general Weygand. Han hade senare samtal med president Millerand.

Utan att i detalj gå in på sin framtida politik med avseende på Syrien, har den franska regeringen genom ett semiofficiellt meddelande gjort det känt, att den turkiska mobiliseringen av soldater längs gränsen nödvändiggjort införandet av friska kontingenter från de koloniala trupperna. Den anser, att även om den turkiska mobiliseringen ej avser ett aggressivt eller offensivt militärt angrepp, så utgör den i alla fall ett försök att utöva tryck på fransmännen, något som de ej kunna tåla.

Ismet Pasha förklarade för general Pelle vid dennes besök i Lausanne, att det ej existerade någon militär koncentration mot Frankrike, men Pelle var i tillfälle att framlägga bevis för att avdelningar av den turkiska armén befunno sig längs gränslinjen under David Pashas befäl.

Frankrike var vid tidpunkten för detta meddelande betänkt på att försäkra sig om bistånd från England för att genom samarbete vidtaga defensiva åtgärder gentemot en eventuell turkisk offensiv. England skulle därvid försvara sina mesopotamiska gränser.

Senare underrättelser tyckas ge vid handen, att Frankrikes drastiska steg att sända förstärkning till Syrien injagat en viss fruktan hos Turkiet, och man tror, att det var detta, som bidragit till den sinnesförändring, som Turkiet påstås ha undergått.

En annan missräkning för Turkiet, anser tidningspressen vara det faktum, att Ryssland förvägrades rätten till representation vid konferensen i Lausanne. Dess motståndskraft mot de allierades krav förminskades därigenom.

Det ser verkligen ut, som om de stora europeiska problemen vore invecklade och komplicerade som någonsin, och det synes, som de olika diplomaterna äro absolut oförmögna att finna en fredlig lösning på de riskabla situationerna.

Premier Drury åter nominerad

Förbudsfrågan skjutes i förgrunden under den stundande valkampanjen.

Attorney-general Raney drar sig tillbaka

Ontarios premierminister, Hon. E. C. Drury, nominerades härförliden av Folkets Politiska Parti i Hamilton, Ont., som dess kandidat i det förestående valet. Premier Drury försvarade i ett tal, som han höll i samband med nominationen, sin regerings handlingar under de fyra administrationsåren gentemot de anfall som gjorts av den konservativa ledaren, Hon. Ferguson, över administrationen av bl. a. "the department of lands, mines and forests".

Förbudsfrågan kommer under stundande valet att bli en betydelsefull valfråga, framhöll Drury, på grund av den ståndpunkt, som de olika partierna intaga. Han fäste utan förbehåll förbudsflaggan vid regeringens 'mast', under förklaring att en förändring av nu gällande förbudslag ej var önskvärd. De konservativas attityd gentemot förbudet, var i favör av slapphänthet med lagens tillämpning, medan de liberala önskade frågan hänskjuten till folkets avgörande i en snart framtid. Jag tror att The Ontario Temperance Act skall kvarstå i lagsamlingen och kraftigt tillämpas. Tiden är ej nu lämplig för en omröstning. Ej häller finnes det en allmän begäran därom".

Han påpekade dessutom att Ontarios finansiella ställning var så god som någon annan provins. Endast tre större kommissioner hade av regeringen utsetts och den ena av dessa, den kommission som företog en grundlig undersökning av timmerhandeln, hade inbringat tre fyra gånger den summa, kommissionen hade i utgifter. Likaså hade inkomsten från detta departement för "lands and forests" stigit på grund av den missskötsel av administrationen, som undersökningen bringade i dagen. Drury försvarade sin affär med Backus genom att jämföra den med den affär den förra regeringen gjorde med

(Forts. å sid 4.)

Churchill varnar för socialism

Arbetarepartiets framgångar hotar samhällets bestånd.

Förre kolonialsekreteraren, Winston Churchill, som vid senaste valet besegrades av E. Scrymgeour, den förbudsvän, som framlade förbudsmotionen inför engelska parlamentet, har ända sedan valdagen förhållit sig fullkomligt tyst. För någon tid sedan höll han emellertid ett tal inför the Aldych Club, varvid det visade sig, att hans förut advocerade uppfattning att arbetarepartiet hastigt utvecklar sig till ett parti, som kommer att bli en hotande fara för den bestående ordningen, ej försvunnit under hans politiska inaktivitet. Bägge de gamla partierna voro delade i grupper, sade Churchill, och gjorde allt för att störta varandra, medan de olika socialistpartierna i trots av inre slitningar, samarbetade, koncentrerade och konsoliderade sig, tillväxte i styrka och anseende och avancerade betydligt med god förhoppning om att i den närmaste framtiden vara i tillfälle att tillkämpa sig makten.

Vilka stora frågor var det egentligen, som skilde Asquith och Viscount Grey å ena sidan och Bonar Law och Viscount Curzon å den andra, frågar Churchill. Han fann ingen. Den ställning, som Asquith och hans anhängare intagit gentemot den mest betydelsefulla frågan inför parlamentet, nämligen budget- och "housing bill"-frågan, har varit mera fördelaktig för regeringen än Georgianernas var, men förre premierminister Asquith ansåg det mera nedlåtande för liberalerna att samarbeta med de konservativa än det var att samarbeta med socialisterna.

"Det är därför ej underligt, att det är villervalla och kontusion i det politiska lägret. Hur mycket man än pratar om partiortodoxism, så är dess verkliga natur tydlig.

Om de liberalas prat att de önska en konservativ regering som alternativ till en liberal, är mer än ett hypokritiskt uttalande, så borde de göra något för att stävja den mäktiga och tillsynes framgångsfulal attack på själva samhällets grundval, som arbetarnas förenade ansträngningar att tillkämpa sig makten, verkligen innebär".